

хологическа“) — за пиано, единъ струненъ квартетъ, операта „Юдитъ и Олофернъ“, пѣсни,

Пауза, ит. pausa, фр. pause — се нарича временнитъ мълчания на единъ, нѣколко или всички гласове въ една композиция. Появата на П-итѣ, въ днешенъ смисълъ, съпада съ появата на мензурирната музика, като за стойността на минимата се е означавала съ една отвѣстна по-дебела черта — презъ една междина на петолинието, за семибревиъ тя виси на линията, за минимата — върху нея, за семиминимата и фуса върху линията съ байрачето отъ дѣсно

Рили . Знаковетъ за разнитѣ видове П-и въ съвременната нотопись сж:

$2 \frac{1}{2}$ $1 \frac{1}{4}$ $1 \frac{1}{8}$ $1 \frac{1}{16}$ $1 \frac{1}{32}$

За по-голѣмъ брой тактове се пише една дебела, по-дълга черта въ петолинието, и отгоре се отбелязва съ число броя 24 натаковетѣ. Абсолютната трайност на паузата зависи отъ отношението ѝ къмъ такта.

Паулусъ, Олафъ — Paulus, Olaf — националенъ норвежки компонистъ, род. 25 ян. 1859 въ Осло, умр. 29 юни 1912 въ Ставангеръ, ученикъ на Свендсенъ и на Лайпцигската консерватория, компониралъ хорови и солови пѣсни въ националенъ стилъ, а сжщо — една кантата и клавири соли.

Пауманъ, Конрадъ — Paumann, Konrad — първиятъ нѣмски свѣтовно прочутъ органистъ и компонистъ, род. 1410 въ Нюрнбергъ, умр. 25 ян. 1473 въ Мюнхенъ, придворенъ органистъ на херцогъ Албрехтъ III въ Мюнхенъ, писалъ 3 книги творби за органъ, подъ името „Fundamentum organiscandi“ и други 2 книги, съдържащи преработки на вокални творби за органъ, а сжщо и собствени композиции. П. е билъ слѣпъ отъ раждане.

Паумгартнеръ, Бернхардъ — Paumgartner, Bernhard — компонистъ-

диригентъ и музикаленъ писателъ, род. 14 ноем. 1887 въ Виена, ученикъ на Бруно Валтеръ, отъ 1917 директоръ на „Моцартеума“ въ Салцбургъ, който той издига до stjпалото на първокласно, съ свѣтовно име, музикално учебно заведение; компониралъ: сценическа музика, 2 едноактни опери, „Нѣмска коледна музика“ — за соло, хоръ и оркестъръ, весела музикална игра „Горещо желѣзо“.

Пауновичъ, Миленко — сръбски компонистъ, род. 29 ноемв. 1889 въ Св. Иванъ, Бачка, умр. 1925 въ Бѣлградъ, свършилъ гимназия въ Нови Садъ, музика училъ въ Прага, и свършилъ Лайпцигската консерватория при М. Ререръ и Х. Риманъ. Билъ е капелмайсторъ на пжтущащъ театъръ въ Сремъ и Бачка, регентъ на хора на Пѣвческото дружество въ Руми, преподавателъ по музика въ Учителската школа въ Ягодинъ (1913—1920), после ржководителъ на хора „Станковичъ“ и „Обиличъ“, и професоръ по теория въ музикалното училище Обиличъ—следъ това, воененъ капелмайсторъ, като цѣлата генерация следъ 1900 год. — Въ неговитѣ работи е проведена ритмическата и мелодическа характеристика на сръбския народъ, което най-добре се вижда въ неговитѣ I и II югославянски симфонии. Написалъ е: „Божествена трагедия“, музикална драма и „Ченгизъ ага“ — музикална трилогия.

Пахелбелъ, Йоханъ — Pachelbel, Johann — значителенъ органистъ и компонистъ, род. 1 септ. 1653 въ Нюрнбергъ, умр. 3 мартъ 1706 с. т., органистъ въ Виена, Айзенахъ и Ерфуртъ, Шутгартъ, Гота и Нюрнбергъ. П. е единъ отъ значителнитѣ компонисти за органъ, и заедно съ Букстехуде — най-голѣмия органистъ на своя вѣкъ. Неговитѣ шақони, токати, фантазии, сюити и хорални преработки се явяватъ като предходници въ изработването на органовия стилъ на Баха. Творбитѣ му се състоятъ отъ токати, шақони, хорали, органови прелюдии въ форма на фуга, вариации арии.

Пачини, Джовани — Pacini, Giovanni — обичанъ на времето, оперенъ компонистъ, род. 17 февр. 1796 въ